20: —; 1786 E. N. Klippan 15: —; 1787 M. A. L—a Harrie 30: —; 1788 A. M. Gbg. 120: —; 1789 A. M. Enkpg 10: —; 1790 A. J. Finspång 30: —; 1791 H. P. Höganäs 25: —; 1792 T. W. Strängsered 10: —; 1793 N. O. Kungsör 10: —; 1794 »Onämnd» Lyckåsgård 50: —; 1795 W. A. Mjölby 10: —; 1796 K. L. Tärnsjö 10: —; 1797 »I st. f. bl. v. min makes grav» A. P. Slutarp 5: —; 1798 t. E. Bohlin av A. J. Skövde 60: —; 1799 K. G. P. Norrkpg. 30: —; 1800 E. E. Sthlm 25: —; 1801 H. S. Kåge 10: —; 1802 L. S. Smål. Taberg 10: —; 1803 S. K. Järpen 25: —; 1804 A. S. Backe 10: —; 1805 Medle juniorför. gm. K. B. 100: —; 1806 A. G. Sthlm 25: —; 1807 »Onämnd» Enkpg 5: —; 1808 B. O. B. Klippan 15: —; 1809 H. O. Jonstorp 25: —; 1810 H. K. P. Lindesberg 10: —; 1811 A. B. Braås 5: —; 1812 »Onämnd» Vänersborg 8: —; 1813 Okänd E. F. Sthlm 100: —; 1814 E. M. Gbg 10: —; 1815 H. A. B. Trllbrg 40: —; 1816 E. B. Bromma 20: —; 1817 A. J. & E. L. Trollbäcken 20: —; 1818 A. B. Jämtl. Änge 50: —; 1819 A. W. Mölndal 750: —; 1820 J. J. Järvsö 50: —; 1821 Onämnd m. anl. A. Eriksson 60 år 10: —; 1822 R. P. Borås 200: —; 1823 Systr. P. Skillingaryd m. anl. A. E. 60 år 100: —; 1824 E. A. Örtofta 50: —; 1825 »Tackoffer f. återv. hälsa» 200: —; 1826 M. G. Råneå 50: —; 1827 K. S. Kvidinge 10: —; 1828 I. J. Frambo 5: —; 1829 V. L. Skllfteå 5: —; 1830 A. L. Fjugesta 3: —; 1831 H. S. Vänersborg 20: —; 1832 E. H. Hovslätt 10: —. Summa kronor 4.653: 35.

SEPTEMBER MÅNAD.

1833 H. S. Sundsvall 10: —; 1834 A. R. Malmö 20: —; 1835 S. R. Niemisel 30: —; 1836 R. D. Örkllj-a 10: —; 1837 Onämnd Ystad 10: —; 1838 A. L. Arvika 20: —; 1839 E. & S. Kvidinge 75: —; 1840 A. K. Stensjö fr. v. t. miss. 50: —; 1841 R. S. Smål. Taberg 10: —; 1842 F. S. d:o 5: —; 1843 V. J. Väberga 100: —; A. B. Åsarp 100: —; 1844 M. L. Sthlm 25: —; 1845 B. S. Malmkpg 10: —; 1846 I. J. Flugeby 10: —; 1847 S. E. Gävle 20: —; 1848 A. A. Furusund 5: —; 1849 B. A. Borås 10: —, G. J. Humla 5: —, T. S. Blidsberg 3: —, M. L. Åsarp 2: — gm. D. S. Blidsberg; 1850 Test. medel e. Fröken Ida Liljedal, Höganäs 5.322: 53; 1851 H. A. Ulrhmn 5: —; 1852 A. H. Rögle 30: —; 1853 A. G. Upsl 21: —; 1854 H. M. Malmö 10: —; 1855 E. L. Sthlm 10: —; 1856 E. A. Ljusfors 5: —; 1857 A. G. Sthlm 10: —; 1858 A. P. Upsl 50: —; 1859 M. N. Sthlm 50: —; 1860 K. P. Borås 10: —; 1861 B. H. Lndskr 10: —; 1862 K. G. N. Falkpg 10: —; 1863 E. K. Latrpsbr 50: —; 1864 M. H. Malmö 15: —; 1865 I. B. G—a 50: —, 1866 R. B. Sthlm 10: —.

Ljusglimtar från Mongoliet

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1950

91134

Bilaga medföljer.

12.

Ted. Tidskr.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 12	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Dec. 1950

Gamla uppgifter och nya

I och med beslutet om upptagande av missionsarbete i Japan har Svenska Mongolmissionen i viss mån fått en ny uppgift, dock en ny uppgift v i d s i d a n a v den gamla: Vi skall nu en tid framåt giva Japan vårt intresse, men den gamla kärleken till Mongoliet får ej slockna. Det är särskilt en viktig uppgift vi ej får glömma under väntanstiden, och det är skaran av kristna mongoler där ute i Chahar-landet. Hur står det till med dem, dessa våra andliga barn, hur har de det i timligt avseende och framför allt i andligt avseende? Vi måste slå en trofast bönering kring dem och bedja för dem att de må hålla ut i tro och förtröstan, att de må få kraft och glädje i Herren, att de må även i dessa mörka avskildhetens dagar skickliggöras att vittna om frälsningens väg bland sitt eget folk. Och så en sak till: vi skall bedja Gud att han leder det så att vi snart får några direkta underrättelser från dem, får veta, hur de alla har det ställt just nu.

När vi nu står beredda att ikläda oss en ny uppgift, ett nytt ansvar, har vi vår gamla uppgift, vårt gamla ansvar kvar.

Det är Guds kallelse till oss att bedja, offra och arbeta b å d e för vår gamla uppgift o c h för vår nya. Må missionens Herre giva oss nåd och kraft till bådadera!

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

»Vaken och bedjen.»

De orden gav Jesus sina lärjungar som en paroll i den uppgift, som förelåg dem. Han tog dem med sig så långt de kunde följa honom in i den kamp, som han kom till världen för att utkämpa. Han, och endast Han, kunde utföra det stora försoningsverket, men han ville giva lärjungarna en plats, en uppgift med Honom i detta verk. Han gjorde detta genom att taga dem med direkt in i striden. De lärjungar, som fick de allvarliga orden »vaken och bedjen», förstod väl inte då vidden och storheten i de orden. Men Han, Hjälparen, den helige Ande, som skulle påminna dem om allt vad Jesus sagt, Han gjorde dem levande och verksamma.

Åter och åter möter vi dessa ord i vår Bibel. De rör vid det allra innersta hos oss, de riktar sig till var och en personligen. Vilken betydelse har Kristi återlösningsverk för mig? Får den frågan föra oss in i böneumgänge med Gud i Kristus, då får vi också en vidgad blick för våra medmänniskor. Det blir då missionssinne och missionskärlek.

Vi läser om några lärjungar i Antiokia, som förrättade Herrens tjänst och fastade, att de fick Andens tillsägelse att avskilja Barnabas och Saulus för det verk, som Gud kallat dem till. Då fastade de och bad och lade händerna på dem och lät dem begiva sig åstad. Det var under vaksamhet och bön de fick denna missionskallelse. Fasta är väl alldeles särskilt uttryck för den vaksamhet, som Jesus talar om. För den store missionären aposteln Paulus, fick dessa Jesu lösenord en alldeles särskild betydelse. Då han satt inspärrad i fångenskap i Rom, skriver han till församlingen i Kolosse: »Varen uthålliga i bönen och vaken i den under tacksägelse. Och bedjen jämväl för oss, att Gud må åt oss öppna en dörr för ordet, så att vi få förkunna Kristi hemlighet». Kol. 4: 2, 3.

Känner vi inte här igen Jesu maning »vaken och bedjen»? Situationen kunde knappast vara sämre för aposteln, inspärrad i fängelse som han var. I hans hjärta brann dock en kärlekens och hänförelsens eld för den sak, som Kristus lidit och dött för. »Kristi kärlek tvingar». Vi förstår så väl aposteln innanför den stängda fängelsedörren, då han hälsar församlingen: »Bedjen jämväl för oss, att Gud må åt oss öppna en dörr för ordet.»

I vår mission står vi nu beredda att ta ett nytt steg. Som vi redan tidigare meddelat, planerar vi att ta upp missionsarbete i Japan. Jesu missionsbefallning gäller ju hela världen, och i

Japan står nu dörrarna öppna, och vi har hört Herrens befallning: »Gån ock I i min vingård»!

Med vemod frågar vi emellertid: »Hur skall det då gå med mongolerna»? Ända sedan det i vår missionsledning börjat stå klart för oss, att det för tillfället kan bli omöjligt att stanna kvar i Mongoliet, har jag på ett intensivt och smärtsamt sätt känt med vilka starka, ja, oslitliga band, jag är fästad vid detta folk. Jag kan ej lämna dem. Jag tror, att det är många, många kära mongolvänner, som känner det på samma sätt. Mongolerna har fått ett rum i våra hjärtan, som ingen kan ta ifrån dem. Då jag läste de anförda orden i Kol. tyckte jag, att de blev en Guds hälsning till oss: »Varen uthålliga i bönen, och vaken i den under tacksägelse.» Det stod så levande för mig, detta gäller också mongolerna. Käre missionsvän, tröttna inte i bön och offertjänst för mongolerna. Vaken i bönetjänsten, giv akt på, hur Gud handlar med detta folk. Tag vara på de tillfällen och möjligheter, som Gud ger att ännu nå dem med evangelium. Vi har hört om hur mongoliska flyktingar i hundratal utanför Kinas kuster trängs med flyktande kineser och europeer. Kanske kan Gud ge oss uppgifter bland dessa mongoliska flyktingar. Låt oss bedja härom.

»Under tacksägelse» står det också i vårt anförda bibelställe. Har vi tackat Gud för det stora förtroende, som Han givit oss, att för mongolerna förkunna Kristi hemlighet. Men, säger du kanske, det har ju varit så hårt och så svårt i Mongoliet. Vi har haft så få tacksägelseämnen. Och nu, hur har vi inte bett Gud om öppna dörrar till mongolerna. Men det ser ju så hopplöst ut. Gud har kanske inte svarat på vår bön som vi tänkt oss svaret. Han har inte öppnat dörren såsom vi menat att Han borde göra det. Mongolerna var kanske inte ännu redo att ta emot evangelium, åtminstone inte de stora skarorna. Är vi vaksamma i vår bön, tror jag dock, att Gud visar oss tacksägelseämnen även bland mongolerna. I de senaste underrättelserna från våra missionärer har vi fått del av, hur läraren Gendun funnit vägen till Kristus. Att Gud söker upp en stackars mongol, arbetande och betungad i ordets fullaste mening och gläntar på hans hjärtedörr och låter en hoppets ljusstråle lysa in i ett mörkt och hopplöst virrvarr av gudslängtan och fruktan för en tröstlös själavandrings irrgångar, det är ett stort under, ett stort tacksägelseämne.

Då vi nu i ödmjuk tacksamhet går in genom de nya dörrar, som öppnas för oss, låt oss då inte glömma våra mongoler. Gud är där. Och bönen är ju umgänge med Gud. Således kan vi ha gemenskap med dem trots gränsspärrar. Gud har här givit oss ett förtroendeuppdrag. Låt oss vara trogna däri.

M. Havermark.

Japanska intryck

Samtidigt som jag år 1937 besökte våra missionsstationer i Mongoliet, gjorde jag en avstickare till Japan.

»Soluppgångens land» är ett utomordentligt måleriskt land. Man tjusas av naturscenerierna, och folket är leende och vänligt. Japanskorna är nätta och näpna. Men jag tyckte på samma gång, att en atmosfär av övermod och självberusning slog emot mig.

När jag i Kobe i affär efter affär frågade efter Toyohiko Kagawa, var det ingen som visste vem han var! När min hustru och jag efter mycket letande och efter ett besök på den engelskspråkiga *The Japan Advertisers* redaktion fick en rekommendationsskrivelse till en av stadens myndigheter, tilldelades vi ett par man — ett slags detektiver! — som följde oss till Kobes beryktade slumkvarter Shinkawa, där Kagawa under en lång följd av år utfört ett kärlekens gärning av sällsynt självuppoffring. Jag sade till en av våra ciceroner, att hemma i Sverige betraktade vi Kagawa som en stor man i kärlekens tjänst, men då log denna japan ett överlägset leende och sade, att han sedan vi sett oss om i Shinkawa skulle föra oss till en *verkligt* stor man. Nå, vi såg oss om i slumkvarteret, betraktade det usla kyffe, där Kagawa bott i nära fjorton år och dit han förde sin brud, den hjältemodiga fabriksarbeterskan Haru, Våren, att dela rum med brottslingar, fattiga och elända av alla slag. Vi betraktade också de moderna nya hyreshusen med bal-

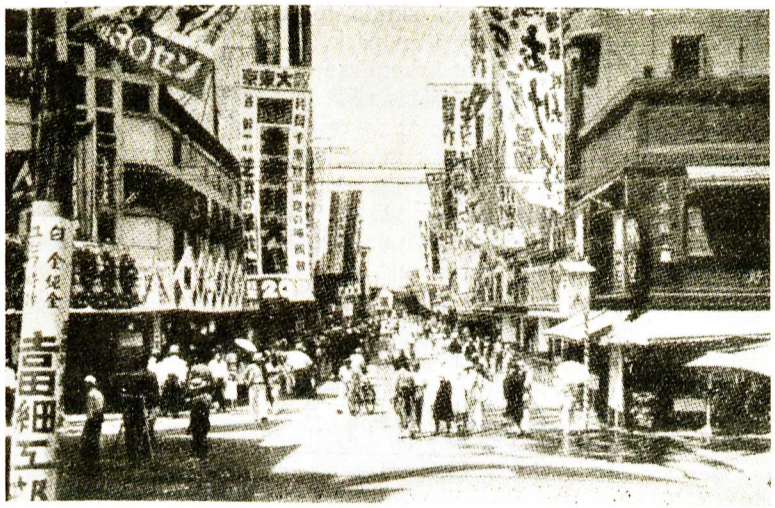

Gatubild från Tokio.

konger och allt, dit slumkvarterets folk får flytta in, men där de samlat sannskyldiga sophögar på balkongerna och snuskat ned i trappuppgångarna, så att det var rent bedrövligt. Folket var detsamma som förr, fast bostäderna var nya och moderna. Dock icke alldeles. Vi såg Kagawas lilla brunmålade kapell med det klart strålande, gyllene korset ovanför porten och vi besökte en liten skola, där ett par lärarinnor undervisade en skara rena och pigga barn. En av lärarinnorna berättade, att hon varit med i arbetet ända från början. Kagawa hade fått lära sig, att Shinkawa kan förändras blott genom att människorna blir nya människor och framför allt, att skall en ny tid stunda i slummen, måste man börja med barnen. »Annars blir arbetet som att laga porslinsdockor — de går bara sönder igen.»

En liten episod från vår vandring i Shinkawa glömmer jag inte. Min syster Gerda Ollén, som också var med, klappaden en liten smutsig pojke, som vi mötte på gatan, vänligt på huvudet och sade några kärleksfulla ord. Men pojken fräste till med en svordom och drog undan handen. Det var det *gamla,* alltjämt fortlevande Shinkawas ande — bitterhet, hat till och med bland barnen — framtidens kommunister!

När vi slutat vår vandring genom slumkvarteret, påminde oss vår ciceron om att nu skulle vi gå och se den verkligt store

japan han talat om. Ja, vi skulle följa med honom. Och så förde han oss till en staty i en park, rest till minne av en japansk amiral som för något århundrade tillbaka *tagit sig själv av daga,* begått harakiri till kejsarens ära.. Våra båda ciceroner gav tecken till mig, att jag borde ta av mig hatten för den märkliga mannen. Jag hade inte heller något emot att hälsa på honom, varför jag lyfte på min huvudbonad.

Ja, i sanning japanerna har varit ett självberusat folk, gripet av galenskap och storhetsvansinne. Alldeles som Hitlers Tyskland. Japan skulle bli den främsta av nationer, förutbestämt att låta »sin moral prägla världen». Men denna självberusning har slutat med en fruktansvärd katastrof.

När vi var i Tokio, skulle vi göra ett besök i därvarande K F U M, där jag skulle få en adress. Chauffören missuppfattade oss emellertid och körde oss till K F U K i stället. Nå, vi tog saken med ro. Där pågick just lunchservering och vi slog oss ner vid ett bord och blev serverade en delikat kötträtt med ris till. Vid bordet ett stycke från vårt satt några unga japaner. Innan de började sin måltid, bad de sin bordsbön. Jag gav akt på en av dem. Den stilla, djupa andakt, det fullständiga försjunkande i Gud, som präglade denna unge japans hela gestalt och personlighet, gjorde på mig ett outplånligt intryck. Jag glömmer aldrig andedjupet i denna tysta bordsbön.

Och nu hör vi från alla håll, att dörrarna står vidöppna för evangelium i Japan. Såvitt jag fattade saken rätt, var det japanska *folket* aldrig innerst inne med på militärkamarillans krigsgalenskap. Nu sedan alla bevittnat, hur illa detta vilda äventyr slutat, ser man sig om efter en ny livsväg, en säkrare grund att bygga på än våld och militära triumfer. Jesu Kristi kärlekslära har resonans i Japan som aldrig tillförne.

N. P. O.

Tillkomme ditt rike, o Herre vår Gud,
Tillkomme ditt rike på jorden.
Sänd ut dina vittnen med frälsningens bud,
Sänd ut dem till södern och norden
Att kalla och bjuda all världen!

Du lovat i ordet en vildmarkens vår,
Då öknen skall stå som en lilja.
Vi bida därefter vart gryende år,
Och är det din nådiga vilja,
Snart komme den tiden, o Jesu!

Några drag ur Japans missionshistoria

Japan består av fyra större och ett stort antal mindre öar med ett invånareantal enligt 1948 års beräkning av 78. 627.000 personer. Huvureligionen är schintoism, varjämte förekommer konfucianism och buddhism.

Kristendomen fördes först till Japan av jesuitmissionären Frans Xavier år 1549. Förkunnelsen hade framgång och redan 1579 lär det ha funnits omkring 150.000 katoliker i landet. Antalet steg sedan till 600.000. Men år 1614 började en förföljelse, som varade ända till 1637 och som utrotade kristendomen och förbjöd övergången till densamma vid de strängaste straff. Samtidigt avspärrades landet fullständigt i förhållande till utlandet. Denna avspärring varade till år 1853, då den amerikanska kommendören Perry tvang Japan att öppna tre hamnar för utländsk handel. Nu dröjde det ej länge förrän ett allmänt omslag började göra sig gällande. Visserligen medförde landets öppnande ett inbördes krig, men den unge och kraftfulle kejsar Mutsohito besegrade de gamla länsfurstarna och lade grunden till det nya Japan. Han öppnade en reformvänlig kulturpolitik, som utgick från den uppfattningen, att Japan kunde tillkämpa sig en ställning i världen endast om det tillägnade sig västerlandets kultur och maktmedel. Militären och flottan reorganiserades, kommunikationsväsendet omgestaltades, post och telegraf, folkskolor, universitet och fackskolor, sjukhus och polikliniker upprättades och alla samhällets grenar omgestaltades efter västerländskt mönster. Massor av landets egna söner reste till Europa och Amerika för att studera.

Det var genom Amerika, som Japans portar först öppnades. Amerikanerna var ock de första, som började evangelisk mission i landet. År 1859 anlände de första missionärerna. Bland dessa är det särskilt två, som för alla tider fäst sina namn vid Japans missionshistoria, nämligen *Guido Verbeck* och *J. C. Hepburn.* Den första evangeliske japanen döptes 1866 och 1872 konstituerades en kristen församling i Yokohama med 11 medlemmar. Efter 1873 följde en tid av mera obehindrad missionsverksamhet, sedan statens officiella förbindelse med schintoismen och buddhismen blivit upphävd och ännu mera sedan full religionsfrihet proklamerats 1889. Allt flera missionssällskap trädde nu in i arbetet och infödda medhjälpare började komma till i växan-

de antal. Den mest betydande av japanska kristna under denna tid var den 1890 avlidne skolmannen *Joseph Hardy Nisima*. Han hade i Amerika, där han vistades för studier, blivit en troende kristen. Efter återkomsten till sitt fädernesland grundade han i Kioto den berömda kristna högskolan *Doschischa*, vilken efterhand utvecklade sig till ett universitet och efter 15 år räknade 900 studenter. I dag uppgår antalet till icke mindre än 8.000. Denna läroanstalt har utövat ett mycket stort inflytande på Japans kristnande.

Under perioden 1883 till 1889 kännetecknades den evangeliska missionen i Japan av ett oavbrutet framåtskridande. De kristnas antal ökades från 5.000 till 29.000 och mot slutet av perioden döptes årligen mellan 7- och 8.000 vuxna. Det såg ut som om landet rent av skulle bli kristet. Men omslaget kom. Omkring år 1890 inträdde en förändring i Japans ställning till kristendomen, som åstadkom ett stillastående i utvecklingen och en genomgripande sållning i församlingarna. De konservativa elementen började vinna ökat inflytande och en opinion framträdde, som ville göra gällande, att rikets och den kejserliga auktoritetens grundvalar hotades av kristendomen. Man måste återvända till de gamla religionerna, förnämligast till schintoismen, för att den japanska andan åter skulle bli stark. Till denna fädernepatriotism, som ytterligare stegrades genom det segerrika kriget mot Kina 1894—1895, kom också materialism genom det växande affärslivet och den ständigt ökade industriella verksamheten, ävensom en allmer framträdande ateism såsom en följd av den västerländska vetenskapens inflytande.

Någon verklig olycka för missionen torde denna period dock icke ha inneburit. Arbetet vann inre fasthet och den rent ängsliga ivern att samla nya anhängare fick vika för ett lugnare arbete med tyngdpunkten lagd på den fostrande gärningen. Omkring år 1900 började de svåra tiderna så småningom att övervinnas. Den allt livligare förbindelsen med västmakterna verkade i längden avspännande på den ensidiga japanismen. Det nämnda året hölls i Tokio en stor missionskonferens, besökt av icke mindre än 458 missionärer. Där fattades beslut om en väckelsekampanj över hela landet, vilken ock omedelbart sattes i gång och tillförde de evangeliska församlingarna på ett år omkring 8.000 nya medlemmar. År 1907 hölls Kristliga Studentvärldsförbundets världskonferens i Tokio. Under åren 1915—1917 anordnade japanska kristna åter ett »väckelsefälttåg», varunder enligt beräkning 800.000 personer nåddes av evangeliets budskap och 27.000 avgav löfte att mottaga kristen undervisning.

En svårighet för missionen i Japan, som icke kan förbises men som nu är undanröjd, har varit den allmänt påbjudna seden om religiös dyrkan av kejsaren och »solgudinnan», från vilken kejsardynastien anses hästamma. Staten ville tolka denna sed endast som ett uttryck för den nationella samhörigheten. Olika meningar har gjort sig gällande bland de kristna, men man har nog i allmänhet ansett att regeringens tolkning borde accepteras. En annan svårighet, som alltfort äger bestånd, är att missionen till övervägande del har koncentrerat sitt arbete till städerna och att landsbygden därför i stor omfattning är oberörd.

De senare årens arbete i Japan har i icke ringa grad förbundits med den ryktbare evangelisten och samhällsreformatorn *Toyohiko Kagawa* och hans verksamhet. Tillsammans med ett flertal kristna ledare startade han år 1929 den s. k. »Gudsrikesrörelsen», genom vilken han under fem år hoppades nå fram med evangeliets budskap till alla samhällsklasser. Så gott som alla missionsorganisationer deltog i kampanjen. Kristendomen blev som aldrig förr bekant för det japanska folket på samma gång som en avsevärd ökning av det kristnas antal blev märkbar.

Genom Japans militära sammanbrott förändrades ställningen helt även i avseende på den kristna missionen och dess möjligheter. Men härom mera i en följande artikel.

J. E. Lundahl.

Skuggor och dagrar i Lanchow

Kvällssyföreningen i Stockholm har från missionär Edvin Bohlin mottagit följande brev, avsänt den 19 sept.:

Kära vänner i kvällssyföreningen!

Guds nåd och frid!

Det kom för mig att jag skulle skriva några rader till Er och tala om lite hur vi har det här ute just nu.

Det är för Er alla väl bekant, att vi ej kommit iväg upp till mongolland, utan blivit sittande, mot vår vilja, här i en kinesstad.

Under vår tid här har vi dock till vår stora glädje kommit i beröring med ganska många mongoler. De flesta av dem på genomresa. Som regel är dessa mongoler fattiga stackare, som be-

Mongolisk tiggare.

höver ekonomisk hjälp av oss. Och samtidigt har vi försökt tala med dem om Gud och deras själ. Om de riktigt fattat vad de hört är en annan sak. Själva förståndet är förmörkat hos många av dem. Nu senast i veckan har vi haft en fattig stackare hos oss.

Det var förra söndagsmorgonen. Vi var inne i Elsas och Anna-Lisas rum och hade vår sedvanliga morgonbön på svenska. Medan vi låg på våra knän och bad till levande Gud så knackade det på dörren och Mr. Williams stod utanför och tecknade åt mig att komma ut. Ute på gården stod en trasig och smutsig och illaluktande mongol. Hans namn var Tjaggan, vit, men gjorde i sanning ej skäl för namnet. Se bilden! Han hade kommit gående från det stora templet Labrang, som ligger i södra delen av denna provins. Det hade tagit honom drygt 10 dagar att vandra därifrån och hit. Fötterna var ömma, och blåsorna gjorde det i sanning inte lättare för honom att gå. På min fråga hur gammal han var, svarade han 40. Jag trodde han var 60! Så gammal såg han ut. Det ser ut som om mongolerna åldrades fort. Det är visst svårt för dem att bevara sin ungdom och att se unga ut.

Han har ett mycket skiftande liv bakom sig. För något år tillbaka hade han kommit dragande den långa vägen hit från öster. Det var oroligt därborta. Hustrun hade han lämnat kvar när han reste. Här hade han också varit gift, men lämnat eller övergivit henne, nu då han skulle resa därifrån. Nu kom han som sagt till oss denna söndagsmorgon. Hans enda jordiska ägodelar var några trasor. Stackars människa! Paul och jag sökte reda på litet kläder åt honom, ty han såg ju så eländig ut. Flickorna gjorde i ordning te åt honom och han blev strax lite piggare.

Nu tänkte han sig österut till mongolland. Men först ville han stanna här i denna stad och vila några dagar, ty han var så trött, och ömma som fötterna var. Vi gav honom litet pengar till mat och logi här för några dagar och när han reste fick han ock-

så litet respengar med sig. Under tiden han var här inbjöd vi honom till våra mongolmorgonböner. Jag vet inte om han fatde mycket av vad som sades, ty han var nog inte särskilt rikt utrustad å huvudets vägnar. Guds ord är dock kraftigt och vi vet att det ej skall återkomma fåfängt. Vi sår på en förhoppning i tro på att Gud skall giva växten.

Vår lilla prinsessa Kerstin växer dag för dag och blir större och större. Vi tackar Gud för henne och gläds *så* åt gåvan vi fått.

Pappa Edvin och Kerstin.

Hon har allaredan stora inteckningar i våra hjärtan. På medföljande lilla kort har far och dotter en liten pratstund vid söndagseftermiddagens kaffe. Hon är så trevlig och till mycken glädje för oss. Just nu har hon ont i munnen och det kan ju hända att det är tänderna som vill komma fram.

Ja, så har vi det. Vardag och helgdag, glädje och strid avlöser varandra.

I ett tidigare brev har jag berättat om vår lärares omvändelse. Ett Guds under är det, och vi prisar och tackar Herren för vad han gör. Det är svårt för en mongol att taga steget ut och bli ett Guds barn. Efter sin omvändelse har Gendun haft det så svårt. Men det har varit en oerhörd kamp, en närkamp som vi fått bevittna och taga del i och gemensamt bära fram inför levande Gud. Vi hoppas och tror, att Gud skall få helt vinna seger och få herravälde över hans liv. Vi beder också att Gud skulle uttaga honom till ett vittne bland sitt eget folk. Var med oss i bön om detta!

Ofta går tankarna till Er vid trossen. Vi tackar Gud för var och en av Er. I denna tid behöver vi på ett särskilt sätt stärka varandras händer till fortsatt bön och offer för hedningarnas frälsning. Gud med oss!

Med innerligaste hälsningar till Er alla från Birgitta och mig.

Er tillgivne

Edvin.

Ps. 37: 18—26.

Till detta Edvin Bohlins brev må läggas några rader ur ett brev från fröken Anna-Lisa Thorsell. Hon skriver:

Vi har haft många besök av mongoler den sista tiden. De flesta av dem har hört till Genduns folk. De känner ju till oss litet alltsedan vår tid i Kalgan. I regel kommer de nog för att få hjälp av något slag, men det är ett hopplöst företag att hjälpa, då vi inte kan ge hjälp till självhjälp. Deras många vandringar har säkerligen inte gjort dem bättre utan tvärtom. För tre eller fyra veckor sedan kom en mongol vid namn Gessik hit. Gendun frågade vår värd, om han skulle få stanna här och lära sig ett yrke. Efter vad jag förstod, mötte det intet hinder, men Gessik, som väl i hela sitt liv inte gjort ett ordentligt arbete, älskade sitt fria liv mer än något annat och försvann snart från oss igen. — I söndags för fjorton dagar sedan kom Tjaggan. Han hade varit på vandring (till fots) tio dagar och var alldeles uttröttad. Tjaggan hette han, men han vår då allt annat än tjaggan. Sällan har jag sett en mongol klädd i sådana lumpor. Ren var han då inte, varken hans yttre eller inre. Han var med på flera morgonböner. Elsa försökte lära honom Joh. 3: 16 utantill (han kunde inte läsa), men han hade svårt att komma ihåg och så svårt att fatta.

Just nu bor omkring 10 mongoler på ett inn inte så långt härifrån. Flera av dem är på väg till sitt hemland österut. Några har varit hos oss och hälsat på. I söndags hade vi en mongol som hette Tjakter och en lama här. Tjakter förklarade texten för laman alldeles utmärkt. Han var en mycket begåvad mongol och känner väl till frälsningens väg, men han vill inte gå den. Så är det med nästan alla. De vill inte. Det känns så svårt.

Tillgivna

Anna-Lisa.

Från mina år i Mongoliet

Syster Dagny Hansen berättar.

II.

När jag våren 37 återvände till Mongoliet, hade vår skara ökats så, att jag ej behövdes för sjukvård på någon station utan var fri att tillsammans med Elsa Bengtsson kunna göra en evangelisationsresa. Åt nordost gick färden, och det blev en verklig långresa. Från Dåjen gick vägen genom sandområdet, och det var omväxling under den resan. Brännande sand, små sjöar och vattendrag samt här och var en härlig mjuk gräsmatta och träd.

När vi efter ett par dagars färd kommit in i den vackra provinsen Gullgucho, gick vägen fram utmed en porlande bäck och i skuggan av stora träd. Där beslöt vi att rasta och slog upp vårt tält under ett stort, lummigt träd. På andra sidan bäcken, nästan dolt av grönskan, låg ett tempel som just hade besök av en s. k. Gegen, en hög lama. Framemot kvällen fick vi besök av en tibetansk präst. Han var en fin, belevad och berest man, så olik prästerna i denna trakt. Vår bibel kände han väl till och var kanske övertygad om dess sanning, men han vågade ej bekänna — kanske inte ens för sig själv. Han var ju Gegens lärare!

Efter ytterligare två dagars färd hade vi lämnat sanden bakom oss och kom nu in i en vid, öppen dal. Även här porlade en bäck och naturligtvis slog vi läger så nära den som möjligt. Här fick vi återse ett par vänner från sommaren 1933 i Dåjen. Det var en präst och hans hustru. Han hade nämligen varit klok nog att bilda ett hem. Båda var ovanligt trevliga och präktiga människor. Just under den tid de vistades hos oss skulle vi samlas till stormöte i Goltjaggan, där vi fått besök av en amerikansk pastor. Då vi ej hade någon, som kunde köra vår kärra dit, erbjöd sig prästen att göra det, och så följde båda med. Under ett av mötena där rörde Gud vid hans hjärta så att han under tårar förklarade sig vilja tro på Jesus Kristus. Sorgligt nog måste de omedelbart efter vår återkomst till Dåjen bege sig på hemväg, så han fick ju ingen hjälp att ta de första, stapplande stegen. Sedan hörde vi ej av dem mera. Nu fick vi höra att de bodde helt nära vår lägerplats, men också att de båda blivit blinda. När de fick höra att vi kommit, sände de en dag sin son att hämta oss och så red vi dit. När vi närmade oss tältet kom de båda ut för att ta emot oss. De hörde oss komma,

Dagny Hansen vilar i trädens skugga.

men såg ingenting! Det var en så rörande syn att det var omöjligt att hålla tårarna tillbaka. En syn som nog aldrig går ur vårt minne. Stilla och undergivet talade de om att de mistat sina båda flickor, sedan vi sist träffades, och nyligen hade de förlorat sin lilla hästhjord. Det var gränslöst vemodigt att se dem, men vi fick tala med dem om det land, där ingen blindhet finnes.

Så gick vår färd vidare i nästan outhärdlig hetta över milsvida, förbrända slätter, där vi knappt kunde få vatten och gräs åt djuren, men när vi började gå söderut, blev det bättre med betet. En dag kom vi in i en trång dalgång med höga berg på sidorna och där red vi fram utmed en bäck och under skuggande träd. Där hade vi nog gärna övernattat men mongolerna vågade ej för »dåliga människor». Vidare söderut gick färden återigen över milsvida slätter med mongol-»byar» här och var. Hettan var fortfarande oerhörd och det var svårt att härda ut på hästryggen. Men så en dag fick vi plötsligt på långt håll se en skogklädd höjd framför oss och det hjälpte oss att härda ut.

Ännu ett par timmar och vi var vid bergets fot i skuggan av höga björkar, tallar och granar. Det var ju som ett stycke Sverige! Undra på att våra hjärtan klappade lite fortare! Här beslöt vi att stanna någon vecka för att vila ut något innan hemfärden skulle begynna. Även här hade vi gott om patienter. I ett tält, där vi besökte en sjuk, lovade de oss ett hus att bo i, bara vi ville

stanna. Men vi var nu inne i september och det började bli kallt, varför vi måste vända hemåt. Så sutto vi återigen på hästryggen nu på väg västerut. De första dagarna gick vägen fram genom en bred dalgång där det var en massa tält. Ja, det var den tätast befolkade plats vi sett i södra Mongoliet. Där skulle vi velat ha en station!

Även under denna resa fick vi många prov på Guds fadersomsorg. I rätta stunden sände han ibland rätte mannen till vår hjälp och när vårt köttförråd började tryta och mongolernas humör sjunka i samma grad, då kom vi en dag till en plats, där en oxe stod och hängde med huvudet tydligen ganska sjuk. Endast kvinnorna var hemma, och de bad våra män att slakta djuret, vilket de naturligtvis gärna gjorde. För besväret fick de och vi mycket kött, och så blev de åter glada.

Nu kanske någon undrar: blev det något resultat av denna långa resa? Det vet endast Gud. För oss gällde det att visa kärlek genom att hjälpa de sjuka efter bästa förmåga och att »så vid alla vatten». Gud give att något korn grott!

När vi efter en tre månader lång, intressant resa åter kom till Dåjen, hade missionärerna flytt. Japanerna hade kommit till våra trakter.

Nu började en ny tid, och under de följande åren var det otänkbart att få göra en dylik resa i de trakterna. Sommaren 39 fick jag pass för en mindre resa, men det var ett misstag, fick jag sedan veta. Det var den svåra regnsommaren, och jag hade endast hunnit några dagsresor sydost om Dåjen, då vi blev fullkomligt inregnade väster om en flod. Var det torrt och hett under den förra resan, så var denna så mycket blötare. På många ställen låg både tält och bränslestackar i vatten och mongolerna som måste gå barfota i gödselvattnet, fick sår på fötterna. På platser, där det ej annars fanns mygg, måste man ha rykande argol bredvid kon för att kunna mjölka och man kunde se en hel kohjord komma i vildaste fart som förföljda av vargen, men det var endast myggen som förföljde.

I denna provins, västra Taivus, fanns det stora byar, och mongolerna här var trevliga, vänliga och mycket mer hyfsade och artiga än folket närmast Dåjen. Jag minns särskilt ett par präster, som kom direkt från en offerfest, men som stilla och försynt slog sig ned i mitt tält, där de bjöds på te och sedan satt kvar och lyssnade till mitt vittnesbörd. Annars brukar prästerna, när de kom från sina fester, vara så viktiga och slarviga att man helst icke vill träffa dem.

Även under denna resa hade jag gott om patienter. Det är

En liten patient.

ju inte ofta man hinner se resultatet av behandlingen, men i ett fall fick jag det verkligen. Det var en helt ung kvinna, som i 6 månader haft gnistrande huvudvärk. Hon företedde en ömklig syn. Armarna hängde slappt ner, och hon snubblade med fötterna när hon gick. En akut ögonsjukdom gjorde, att hon såg ännu sämre ut. Efter tre vismutinjektioner var huvudvärken borta, och hon gick nästan naturligt. Hon var rörande glad och tacksam. Sorgligt nog kunde jag ej fortsätta behandlingen, ty mjältbrand drev oss därifrån. Vi vågade ej riskera våra hyrda djur. Hon uppmanades att gå till Dåjen för vidare behandling, men gjorde hon det?

För mig, som så länge varit bunden av sjukvården vid olika stationer, var det en stor glädje att under denna sista period vara mera fri och kunna företaga dessa resor. Även sommaren 41 och 42 var jag fri från sjukvården och kunde då få deltaga i den evangeliska verksamheten på ett annat sätt. Det är från väckelserna dessa somrar som jag har mina ljusaste minnen från Mongoliet. Under den tiden kom jag några av våra kristna kvinnor särskilt nära, och de blev mig outsägligt kära. Och

skulle det ännu en gång bli möjligt återvända till dessa trakter — nog ville jag vara med!

För oss sjuksköterskor, som arbetar i missionens tjänst, ligger den faran snubblande nära att bli så upptagna av de sjuka kropparna att vi ej får tid för de ännu sjukare själarna. Sjukvården tar oss helt! Naturligtvis är det lättare för dem, som har kunniga medhjälpare, men skall man göra det mesta själv, då är det svårt att få tiden att räcka till. Av egen sorglig erfarenhet vet jag, att faran finns där, och därför ville jag säga till alla unga kamrater: »Glöm aldrig själen inom den förstörda kroppen.»

Redo för Japan

Missionär Margith Persson meddelar i ett privatbrev, att hon och hennes man nu fått del av styrelsens beslut om upptagande av arbete i Japan. Hon skriver:

Vi känner det så oändligt stort, att vi får gå, och vi är glada åt att vi skall få gå in i det arbete som vi dock över allt annat är kallade till. Att tiden här i Amerika har varit oss given från Gud, det tvivlar vi inte heller på. Det har varit den förberedelse som vi båda behövde, det är jag säker på. Vi ser båda missionärsuppgiften i ett klarare ljus nu än vad vi kanske någonsin gjort det, och vår innerliga bön är att vi skall få bli använda av Gud att få bli till välsignelse för människors frälsning. —

Folke kommer att försöka byta ut vår gamla bil mot en ny eller nyare. då den gamla är för sliten att ta med. Det blir väl inte så mycket han får för den nu, så som han kört med den, och det går ju inte utan Guds och vänners hjälp att kunna skaffa en ny, men han skall i alla fall försöka. Resan över staterna är oerhört dyr pr tåg, och kan vi ta bil och Folke kör, blir det väl knappast mer än *en* biljetts kostnad. Får vi ingen ny bil, tänker han i varje fall reparera upp den gamla så att den håller för resan över staterna och så sälja den där. Det blir i varje fall en väldig skilllnad. En släpvagn till den tänker han att göra själv, han har redan fått delar till en av en god vän här och på detta sätt kan vi ta en del av bagaget med oss över staterna och också det blir ju billigare, på samma gång som en släpvagn kommer att bli väldigt användbar där ute. Han tänker att göra den så, att han kan montera in en högtalare på den, särskilda lådor för böcker, traktater och bibeldelar och även en liten plattform, så att den skall kunna användas för gatumöten

etc. Detta är amerikanska idéer, men sådana som är mycket bra och en god hjälp i missionsarbetet.

Folke ville nog väldigt gärna ta upp arbetet bland studenter och studerande ungdom i Japan. Han älskade ju det arbetet i Kina. Och med den komplettering i sin utbildning, som han nu fått här, skulle det ju, mänskligt sett, vara en stor uppgift. Men vi lägger allt så fullkomligt helt i Guds händer och vi är förvissade om att Han skall leda oss just till den rätta platsen och till det rätta arbetet. Vi fröjdas vid tanken på att snart få gå in i en direkt uppgift för Guds rike igen, och då vet vi, att Han vill också leda oss på rätta vägar för sitt namns skull.

Tillgivna

Margith och Folke P—n.

Meddelanden

Om ljuspunkterna i arbetet i Lanchow skriver missionär Paul Eriksson i ett privatbrev bl. a.: Gud har sänt den ena gruppen av mongoler efter den andra genom staden och vi har fått söka visa dem på Frälsaren, deras enda hopp. Nu har vi ju också fått se vår lärare, som varit med oss sen vi kom ut, böjas under syndabördan och få nåd att komma fram till korset och mottaga Jesus som sin personlige Frälsare.

Så har jag fått hjälpa en del sjuka kineser här på gården och i grannskapet och fått se hur underbart Gud gripit in och välsignat vad vi gjort och för det skall Han ha all äran. Här har också kommit flera och bett att vi ska hjälpa dem att läsa engelska med dem, men så länge vi i stan haft engelsmän och amerikanare som undervisat i klasser och enskilt, har vi ansett att det låg närmare till att de gick dit, men hur det nu går då de ena efter de andra lämnar sta'n, det kan vi inte säga på förhand.

I dessa tider av ovisshet behöver vi även mycket förbön att kunna veta Guds viljas väg och gå den även om den inte blir så lätt för oss. Det synes bli omöjligt för missionärer att stanna och arbeta. En medlem i den inhemska kyrkan undrade nyligen om missionärer skall kunna stanna mer än en sex månader till. Därför behöver den inhemska kyrkan förbön, kanske mer än någon av missionärerna, ty ingen vet med säkerhet vad den går till mötes, men mycket talar för att det blir en tid av lidande,

kanske lika svårt som de förföljelser som gjorde slut på den blomstrande nestorianska kyrkan för en sex sju hundra år sedan. Det är verkligen märkligt och vemodigt att höra att det under medeltiden, bara här i Lanchow fanns tre blomstrande kyrkor, som inte ville ge sig under Roms helgondyrkan. Tibet säges ha varit ett självständigt biskopsdöme och likaså Mongoliet. Allt detta blev dock raserat under förföljelsetider på gränsen mellan medeltiden och nyare tiden. Det ser ut att arta sig på liknande sätt nu, men må vi befinnas vara trogna och stå vid deras sida i förbönen! Dessutom är säkerligen Jesu tillkommelse nu så nära, att djävulen inte skall få tid till att rasera Guds kyrka ännu en gång härute. Ja, kom snart, Herre Jesus!

Nu de allra varmaste fridshälsningar från oss allihopa! Må Gud rikligen välsigna och löna Er för allt vad Ni utför i stillhet och tysthet därhemma för Guds verk runt om på vår jord! Löftena om lönens lika fördelning, som vi har i 1. Sam. 30:24 äger sin giltighet ännu i dag, och när Han uppenbaras, skall vi tillsammans få glädjas åt den skara av frälsta mongoler, som Gud tagit ut, även om det synes dröja, då vi skådar på verket med våra kortsynta ögon.

*

Den av våra syföreningar i Stockholm den 14 november anordnade missionsförsäljningen omfattades med stort intresse av missionens vänner. Försäljningssumman uppgick till omkring 4.000 kronor.

Till alla våra vänner, både i Stockholm och ute i landet, som genom sina gåvor och genom inköp på försäljningen bidragit till detta goda resultat, ber vi få framföra vårt varmaste tack!

*

Tredje Allmänna Missionskonferensen för Ungdom beräknas äga rum i Borås under tiden 29 april—3 maj 1951. År 1944 ägde en liknande konferens rum i Nässjö. Sedan dess har mycket hunnit att ske i världen på de olika missionsfälten, varför tiden nu är inne att kalla vår ungdom till en ny samling kring missionen. Bakom inbjudan till denna konferens står mer än 30 olika kristna ungdoms- och missionsorganisationer, representerande praktiskt taget hela den svenska kristenheten.

Konferensens ordförande är missionssekr. Arthur Johanson, Stockholm, och som talare medverkar teol. dr. Helge P:son

Backman, Uppsala, pastorerna Frank Mangs och Tage Sjöberg, Stockholm, samt professor Bengt Sundkler, Uppsala. Som utländsk gäst och talare väntas misjonssekretaer Frithiof Birkelie, Stavanger. Inbjudan går ut i första hand till ungdom under 30 år och givetvis till ungdomsledarna.

Förfrågningar kan ställas till: Allmänna Missionskonferensen för Ungdom, c/o Svenska Missionen i Kina, Drottninggatan 55, *Stockholm.*

*

Svenska Missionens i Kina kalender »Hans stjärna i Östern» innehåller också i år en värdefull läsning med minnen från det gamla fältet av Joh. Aspberg, Malte Ringberg och Lisa Gustafsson samt skildringar rörande det nya fältet, Japan, av Elsie Bergquist och C. J. Bergquist. Inez Bölling tecknar Missionshusets i Duvbo 50-åriga historia. Betraktelser av Martin Lindén och Arthur Johansson inleder och avslutar den i vida kretsar högt skttade kalendern.

S. M. K har f. n. 27 missionärer i aktiv tjänst. Fem missionärer verkar i Kina och åtta i Japan, varjämte tre var redo att i nov. resa ut till Japan. Utom dessa har S. M. K. 18 missionärer, som ej är i aktiv tjänst, och 1, som är anställd i hemarbetet.

*

K. M. A:s jultidning »När och fjärran» har ett stadgat anseende för gediget innehåll och smakfull utstyrsel. I år får man bland mycket annat av värde läsa intressanta skildringar från de »aktuella» länderna Korea och Tibet av Esther Toft och Joy Guinness samt en teckning av Diakonissällskapets i Stockholm 100-åriga verksamhet med den ringa begynnelsen å Kungsholmen. Grevinnan Estelle Bernadotte bidrar med ett sommarminne från Klippiga Bergen. Även övriga bidrag är synnerligen läsvärda.

*

F. A. Larsons tidigare bebådade bok »Den mongoliska tragedien» har nu utkommit på Lindblads förlag. Den rikt illustrerade boken kostar kr 5:75. Översättningen från författarens engelska manuskript har utförts av d:r G. Palmær. Flertalet av illustrationerna är fotografier av missionär Joel Eriksson.

Boken är främst en folklivsskildring. Seder och bruk, fornminnen, natur och djurvärld, glimtar ur den politiska historien skildras i boken, som också i korta drag tecknar den kristna missionens hårda kamp bland stäppernas folk.

Förf. tror ej, att det kommunistiska regementet i Kina skall bli så särdeles långlivat. Kina måste för sitt uppehälles skull också ha förbindelser med Västerlandet, betonar han.

Influtna missionsgåvor

Oktober månad		*Januari—Oktober månader*	
1949	*1950*	*1949*	*1950*
5.864: 72	10.000: 95[1]	95.702: 95[2]	96.156: 16[3]

[1] Därav test.-medel 8.382: 53.
[2] Därav test.-medel 6.860: —.
[3] Därav test.-medel 8.940: 66.

Redovisning

1867 E. G. Gällstad 25: —; 1868 Sv. Järnv. miss. Örebro 500: —; 1869 Norrkpg krets d:o 30: —; 1870 Offerins. v. sommarmöte i Jkpg d:o 1.956: 67; 1871 L. E. Högerud 10: —; 1872 W. E. Latrpsbr 15: —; 1873 I. L. Gäddeviksås 10: —; 1874 A. G. Upsl 15: —; 1875 A. K. Tofta 10: —; 1876 G. P. Krlkr 10: —; 1877 S. P. Smål.st. 10: —; 1878 S. S. Öskeviksby 10: —; 1879 H. A. Fisby 5: —; 1880 H. J. Örkllj-a 50: —; 1881 R. S. Hillsand 10: —; 1882 R. T. Södert-e 20: —; 1883 Gm. Joel Eriksson: Onämnd m. anl. A. E. 60 år 50: —, Tärnsjö syf. 101: 60; 1884 Koll. v. Miss. samkväm Sthlm 373: 50; 1885 H. E. N. Granö 25: —; 1886 G. B. Gbg 2: —; 1887 H. & N. B. Askim 10: —; 1888 J. B. Braås 15: —; 1889 K. O. Sk. Värsjö 10: —; 1890 E. V. Finspång 20: —; 1891 R. D. Örkllj-a 15: —; 1892 Jkpg Krstl Yng fören — KFUM gossavd. 100: —; 1893 A. L. Lidkpg 10: —; 1894 M. Ä. Lund 10: —; 1895 A. S. Moheda 50: —; 1896 A. L. Malmö 12: —; 1897 E. J. Borås 10: —; 1898 K. D. Trädet 50: —; 1899 B. N. och Mor Kågeröd 110: —; 1900 E. S. Edsberg 10: —; 1901 M. F. Krlkr. 200: —; 1902 Test. medel e. Fru Agnes Mattson, Fellingebro 3.060: —; 1903 K. S. Jämtl. Sikås 10: —; 1904 K. K. Sthlm t. D. H:s und. 15: —; 1905 E. R. Råneå 10: —; 1906 L. O. Tågarp 20: —; 1907 A. E. B. Mantorp 25: —; 1908 A. A. Oslo 100: —; 1909 B. N. Växjö 10: —; 1910 Mong. kr. Malmö gm M. A. t. B. B:s und. 250: —; 1911 H. E. Östersund 15: —; 1912 H. M. Kalmar 10: —; 1913 M. R. Gävle 20: —; 1914 E. F. Tranås 10: —; 1915 E. G. Holmsund 20: —;

Ljusglimtar från Mongoliet

utkommer under år 1951 med samma program som hittills.

Tidningen rekvireras endast genom Svenska Mongolmissionens Expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Priset har vi, som förut omnämnts, på grund av de ökade framställningskostnaderna måst höja något eller till kr 2: 50 pr år. Tidningen torde i alla fall vara en av vårt lands allra billigaste tidningar.

Med detta n:r av tidningen följer ett inbetalningskort, där också plats är beredd för en gåva till missionen att insändas samtidigt med prenumerationsavgiften.

Skriv blott namn och adress tydligt.

Envar, som samlar prenumeranter, oavsett gamla eller nya, får vart 6:te ex. gratis.

Den som samlar fem nya prenumeranter får dessutom som extra gåva en nyss utkommen missionsbok »Intill Tidens Ände, Nutidsbilder från missionsvärlden» av redaktör J. E. Lundahl. Redaktör Lundahl är en av vårt lands bästa kännare av såväl svensk mission som världsmission. Hans namn borgar för att årets premiebok är en mycket värdefull bok. Dess pris i bokhandeln är kronor 5: 50.

Vi hoppas nu på en energisk insats för vår missionstidning. Svenska Mongolmissionen står just nu vid en betydelsefull milstolpe i dess historia. Beslut har nyligen fattats om upptagande av missionsarbete i Japan i väntan på att Mongoliet åter skall öppnas för vår verksamhet. Arbetet i Japan kräver stora kostnader och måste från början omslutas med trofast förbön. På samma gång får vi inte glömma den lilla skaran av kristna mongoler på vårt gamla fält: vi måste ständigt bedja för dem att de må bevaras i tro och förtröstan, i inre kraft och glädje trots de yttre svårigheterna, isoleringen och ofriheten, att de alltfort må skickliggöras att vittna om frälsningen bland sitt eget folk.

Vår mission och vår tidning behöver nu mer än någonsin hjälp och stöd från våra vänner. Gör vad Ni kan för att sprida Ljusglimtar! Och vi vädja till alla gamla prenumeranter att förnya prenumerationen med det snaraste.

Stockholm i december 1950. Vördsamt

Redaktionen av Ljusglimtar från Mongoliet.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1950
91398

Bilaga medföljer.

SVENSKA MONGOLMISSIONEN

BRUNNSGATAN 4, STOCKHOLM, Postgiro 51015.

Prenumerationslista å *Ljusglimtar från Mongoliet*

Tidningen utkommer en gång i månaden med minst 16-sidigt nummer till ett pris av 2.50 kr. per år. Prenumerantsamlare erhåller vart sjätte exemplar gratis, vare sig det gäller gamla eller nya prenumeranter. För fem nya erhålles dessutom en premiebok.

..... den ..... 19 .....

Prenumerantsamlarens namn: .....

Bostad: .....

Postadress: .....

Prenumerantens namn.	Fullständig adress. (Poststationsnamnet *understrykes.*)	Antal ex.	Bet.

Framför namnen å nya prenumeranter skrives ordet: **Ny.**
Framför namnen å avgående pren. skrives ordet: **Avgår.**